

Đời còn đáng sống.

Có tiếng chuông và tiếng gọi cửa:

- Kiều, Kiều ơi, mở cửa cho anh.

Suốt buổi chiều, Kiều ngồi bó gối, gục đầu khóc bên lò sưởi. Nghe tiếng gọi, Kiều chạy vội vào phòng tắm, lấy khăn lau mặt. Nàng soi gương, chải vội mái tóc rồi cố làm vẻ thản nhiên ra mở cửa.

Cánh cửa mở lưng chừng, Kiều đứng chắn ngang lối vào, hất mặt hỏi Sở:

- Gớm! giờ này ông còn vác xác đến đây làm gì? Không sợ cô dâu biết được, ngày mai khi đông đủ họ hàng, bá quan văn võ, Á . . . mới từ tụt quần, chụp vào đầu ông rồi bỏ ra về hay sao?

Sở cố lách qua giữa cánh cửa và Kiều để vào trong nhà, mặt nhăn nhó đau khổ nói:

- Anh đến thăm em lần cuối. Em hiểu cho hoàn cảnh khó xử của anh! Anh cũng khổ tâm lắm!

Kiều vênh mặt, cong đôi môi, day nghiến:

- Khổ tâm cái gì? Khó xử cái gì? Thôi đi ông ơi! Máy cái nhà, cái xe Mercedes mới toanh, chủ tờ báo Sài Gòn Mini, tiền rừng bạc biển . . . Ông không chôm le, thằng khác nó rinh mất thì uống. Này, tôi báo cho ông biết, khôn hồn, thì giữ lấy cái thân, đừng như năm bảy đời chồng trước của Á. Á dzọc cho nghèo đói, không còn ngóc lên được nữa rồi tống cổ ra ngoài, đừng ai nấy đi. Đã chẳng sơ mũi được gì, thân bại danh liệt, lại còn bị người đời đàm tiếu là đi gặp ma cô, kẻ cắp gặp bà già. Một lũ chẳng ra cái thể thống gì cả! xáp lại với nhau, chơi cho chán chê mê mệt, rồi dang nhau ra là chống hông vào nhau mà chửi, lôi cả chuyện trên giường ra mà bôi tro chát cứt. ứt vào mặt nhau. Có thằng ấm ức, trả thù bằng cách banh xà rồng cho làng trên xóm dưới biết rằng: Tắt đèn, tây đen, tây trắng, nhà tranh, nhà ngói cũng giống nhau, duy chỉ có . . . cái mùi là khác!

Sở cau mày phân trần:

- Sao em độc mồm, độc miệng quá vậy. Hoàn cảnh nàng cũng đáng thương như những người đàn bà mang phận hồng nhan đa truân, mà miệng đời thường ganh ghét độc ác.

Kiều không còn giữ được bình tĩnh, nàng khoác tay xua đuổi Sở ra cửa:

- Thôi! đừng nói nữa, anh về đi. Anh muốn đến an ủi tôi, hay muốn đến gỡ gạc lần cuối. Giờ này thì tình đoạn, nghĩa tuyệt chỉ có ăn bánh trả tiền thôi, nhưng không ai bán cho anh đâu. Thôi về đi, để dành bụng đói, mai ăn bánh mới, lạ miệng ngon hơn. Nàng lấy giọng điệu cợt nhả:

- "*đừng khóc nữa, đừng khóc nữa anh, thôi về đi . . . về đi . . . về đi . . . kéo người ta chờ, kéo người ta mong . . . Kia, một chiếc xe tang, đang chờ anh đó . . . Ta, xua nhau lần cuối, nước mắt mặn môi rồi xa suốt đời. Đành rằng, nước mắt bây giờ chỉ làm khổ nhau . . . Xót thương, duyên mình bẽ bàng . . .*"

Kiều như điên như dại, nàng đẩy Sở ra đến tận cửa, đóng xăm cửa, khoá chặt lại, rồi mới bưng mặt khóc.

Kiều quyết định tự tử. Nàng đứng trước gương, nhắm mắt, nâng khẩu súng lên ngang thái dương định bóp cò. Nhưng rồi nàng lại mở mắt ra, ngắm nhìn gương mặt mình lần cuối rồi nghĩ thầm:

- Mặt mình đẹp, đẹp lắm, viên đạn oan nghiệt này sẽ xuyên qua, sẽ làm vỡ toang, bể nát. Không được, phí quá, dù có chết cũng phải giữ lại gương mặt đẹp này để cho những người thân, những người tình đến tiễn đưa nhìn ngắm lần cuối. Kiều từ từ hạ thấp khẩu súng xuống ngang ngực, chỗ trái tim nàng đang thổn thức, tay muốn bóp cò súng nhưng lại ngần ngại:

- Gò ngực đẹp, vươn cao, trắng trong, khêu gợi quá, viên đạn vô tình này sẽ làm nát bấy . . . không được! Kiều lại hạ thấp súng xuống đến ngang bụng.

- Cái bụng Kiều thon nhỏ, trắng ngần, nàng tiếc rẻ. Ừ! dù có chết mình cũng phải giữ cho vẹn toàn thân thể, giữ cho đẹp, đẹp như nàng công chúa ngủ trong rừng, ngủ một giấc ngủ dài. Nàng từ từ hạ thấp nòng súng xuống nữa, dẫu vào chỗ khuất, chỗ kín đáo nhất của cơ thể để bóp cò. Kiều ấn vào, nhích qua, nhích lại lựa thế, chỗ nào cũng thấy không tiện, chỗ nào nàng cũng không vừa ý. Hai mắt Kiều nhắm nghiền, dờ dãn giây lát rồi những cảm giác đê mê chợt đến . . . Kiều bừng tỉnh:

- Sao mình dại quá! đời còn đáng sống, còn đẹp, còn nhiều đam mê . . . Ngu quá, tí nữa thì phí đời . . . Đẹp mẹ nó cái thằng Sở Khanh đó đi, thối mả đến nó làm gì nữa!!!

Siêu Quậy

Yêu nhau trong **ca dao Việt Nam**

■ Yêu nhau, cởi áo cho nhau
Về nhà mẹ hỏi qua cầu gió bay.

■ Yêu nhau chẳng quản đường xa
Đá vàng cũng quyết, phong ba cũng liều.

■ Yêu nhau vạn sự chẳng nề
Một trăm chỗ lệch cũng kê cho bằng.

■ Yêu nhau ruột héo xương mòn
Yêu nhau đến thác vẫn còn yêu nhau.

■ Yêu nhau trâu vò cũng say
Ghét nhau cau đậu đầy khay chẳng màng.

■ Yêu nhau quá đổi nên mê
Tình ra mới biết kẻ chê người cười.

■ Yêu nhau tâm trí hao mòn,
Yêu nhau đến thác vẫn còn yêu nhau.

■ Yêu nhau xé lụa may quần,
Ghét nhau kể nợ kể nần nhau ra.

■ Yêu nhau chẳng lọ chiếu giường,
Dẫu rằng tàu lá che sương cũng tình.

■ Yêu nhau chẳng lọ bạc vàng.
Tình thân nghĩa thiết xin chàng chớ quên.

■ Yêu nhau thì ném bã trâu,
Ghét nhau ném đá vỡ đầu nhau ra.

■ Yêu nhau cau sáu bỏ ba,
Ghét nhau, cau sáu bỏ ra làm mười.

■ Yêu nhau chả lấy được nhau
Con lợn bỏ đói, buồng cau bỏ già.

■ Yêu nhau con mắt liếc qua,
Kéo chúng bạn biết, kéo cha mẹ ngờ.

■ Yêu nhau anh cứ ỉn.
Bây giờ em phải ôm con một mình.

Cuối cùng của một tình yêu:

■ *Yêu nhau lắm, cắn nhau đau.*

Hai câu cuối này không có trong Ca Dao
đâu nhé:

■ *Yêu nhau chống đít cho nhau
Về nhà mẹ hỏi: Phao câu đâu rồi?*

Ong Vú Siêu Tâm